

Eroul pierdut

Traducere din engleză
de Alex Moldovan

Jason

Ziua lui Jason fusese groaznică chiar și până să fie electrocutat.

S-a trezit pe bancheta din spate a unui autobuz școlar, fără să știe unde se afla, ținând de mână o fată necunoscută. Asta nu era neapărat groaznic. Fata era drăguță, dar el nu-și dădea seama cine era sau ce căuta acolo. S-a ridicat și s-a frecat la ochi, încercând să se concentreze.

Zeci de copii erau tolăniți pe locurile din față, ascultau muzică la iPod-uri, discutau sau dormeau. Toți păreau de vârsta lui... Cincisprezece? Șaisprezece ani? Bine, asta era înfricoșător. Nu știa câți ani are.

Autocarul huruia pe un drum accidentat. Dincolo de geamul autocarului se întindea deșertul sub cerul de un albastru strălucitor. Jason era destul de sigur că nu locuia în deșert. A încercat din nou să se concentreze... ultimul lucru pe care și-l amintea...

Fata l-a strâns de mână.

— Jason, ești bine?

Era îmbrăcată cu blugi decolorați, bocanci și o jacheta sport de lână. Avea părul ciocolatiu tuns inegal și suvițe subțiri împletite pe laterale. Era nemachiată, de

parcă încerca să nu atragă atenția asupra ei, dar degeaba. Era foarte drăguță. Ochii ei păreau să-și schimbe culoarea ca un caleidoscop – căprui, albaștri și verzi.

Jason și-a tras mâna.

— Ăăă, nu știu...

De pe locurile din față ale autobuzului, un profesor a strigat:

— Bine, frumușelor, atenție la mine!

Tipul era antrenor, fără îndoială. Șapca de baseball trasă bine pe cap, abia lăsând să i se vadă ochii mici și amenințatori. Avea un barbișon discret și o mutră acră, de parcă ar fi mâncat ceva mușegăit. Brațele vânjoase și pieptul umflat forțau cusăturile tricoului portocaliu deschis. Pantalonii de nailon și pantofii Nike erau de un alb imaculat. La gât îi atârna un fluier, iar la centură avea un megafon. Ar fi părut înfricoșător dacă n-ar fi avut un metru jumate în înălțime. Când s-a ridicat, unul dintre elevi a strigat: „Ridicați-vă, domnule antrenor Hedge!”

— Te-am auzit!

Antrenorul l-a căutat cu privirea pe nesimțit. Apoi ochii i s-au fixat pe Jason și s-a încruntat și mai tare.

Jason a simțit fiori pe șira spinării. Era sigur că antrenorul știa că n-are ce căuta acolo. Avea să-l ia la întrebări, să afle ce căuta în autocar, iar Jason habar n-avea cum să răspundă.

Dar antrenorul Hedge a trecut cu privirea mai departe dregându-și vocea.

— Ajungem în cinci minute! Nu vă despărțiți de partener. Să nu vă pierdeți fișele de lucru. Și dacă vreunul dintre voi, frumușelor, îmi face probleme în excursia

Respect pentru drepturile de autor
asta, îl trimite eu însumi înapoi în campus. Și n-o să vă placă.

A luat o bătă de baseball și s-a făcut că lovește.

Jason s-a uitat la fata de lângă el.

— Are voie să ne vorbească așa?

— Așa face mereu, a ridicat ea din umeri. E Școala din Sălbăticie. Aici copiii sunt animalele.

A spus-o ca pe o glumă pe care o mai făcuseră și altădată.

— E o greșeală, a spus Jason. N-ar trebui să fiu aici.

Băiatul din față s-a întors râzând.

— Da, așa e, Jason. Tuturor ni s-a înscenat ceva! Eu n-am fugit de-acasă de șase ori. Piper n-a furat un BMW.

Fata s-a înroșit.

— N-am furat mașina aia, Leo!

— O, am uitat, Piper. Care a fost varianta spusă de tine? *L-ai convins* pe vânzător să ți-o împrumute?

A ridicat din sprâncene spre Jason, întrebându-l parcă: „Îți vine să crezi?”

Leo arăta ca un elf latinoamerican de-al lui Moș Crăciun, cu păr negru creț, urechi ascuțite, o față veselă, copilăroasă, și un zâmbet răutăcios care îți dădea imediat de înțeles că nu trebuia să-i lași pe mână chibrituri sau obiecte ascuțite. Degetele lui lungi și sprintene se mișcau neobosite – bătea darabana în scaun, își dădea părul după ureche, se juca cu nasturii jachetei lui militare. Fie era hiper-activ de felul lui, fie îngurgitase atâta zahăr și cofeină cât să-i provoace un atac de cord unui bivol.

— În orice caz, a spus Leo, sper că mai ai fișa de lucru, pentru că eu am folosit-o pe-a mea acum câteva zile

Respectă să fac proiectile. De ce te uiți așa la mine? Iar m-a pictat cineva pe față?

— Nu te cunosc, a spus Jason.

Leo i-a rânjit cu toți dinții.

— Sigur. Nu sunt cel mai bun prieten al tău. Sunt clona lui malefică.

— Leo Valdez! a strigat din față antrenorul Hedge. Probleme?

Leo i-a făcut cu ochiul lui Jason.

— Fii atent!

S-a întors către locurile din față.

— Îmi pare rău, domnule antrenor! N-am auzit ce-ai spus. N-ați putea vorbi la megafon?

Antrenorul a gemut de parcă de-abia aștepta ocazia. Și-a scos megafonul de la centură și a continuat să vorbească, dar cu o voce care părea mai degrabă a lui Darth Vader. Copiii se prăpădeau de râs. Antrenorul a încercat din nou, dar de data asta megafonul a urlat:

— Vaca face mu!

Copiii hohoteau, iar antrenorul a dat cu megafonul de pământ.

— Valdez!

Piper se stăpânea cu greu să râdă.

— Dumnezeuule mare, Leo! Cum ai făcut asta?

Leo a scos din mânecă o mică șurubelniță cu cap în cruce.

— Sunt un tip special.

— Oameni buni, serios, s-a rugat Jason. Ce caut eu aici? Unde mergem?

Piper s-a încruntat.

— Jason, tu nu glumești?

— Nu! N-am nicio idee...

— O, ba da, glumește, a spus Leo. Încearcă să se răz-
bune pentru farsa cu crema de ras, nu-i așa?

Jason s-a uitat la el cu ochii goi.

— Nu, cred că vorbește serios.

Piper a încercat să-l ia din nou de mână, dar el s-a
retras.

— Îmi pare rău, a spus. Nu știu... Nu pot...

— Gata! a țipat din față antrenorul Hedge. Cei de pe
bancheta din spate tocmai s-au oferit voluntari să strân-
gă după masa de prânz!

Ceilalți copii au aplaudat.

— Ce surpriză, a mormăit Leo.

Dar Piper se uita în continuare la Jason de parcă nu
se putea hotărî dacă să se simtă jignită sau îngrijorată.

— Nu cumva te-ai lovit la cap? Chiar nu știi cine
suntem?

Jason a ridicat din umeri neajutorat.

— E mai rău de atât. Nu știu nici cine sunt *eu*.

*

Autocarul i-a lăsat în fața unui complex mare și roșu,
ca un muzeu, în mijlocul pustietății. Poate că asta și
era: Muzeul Național al Pustietății, s-a gândit Jason.
Un vânt rece sufla prin deșert. Jason nu băgase de seamă
cu ce era îmbrăcat, dar n-avea cum să-i fie cald cu hai-
nele de pe el: blugi și adidași, un tricou violet și un ha-
norac negru subțire.

— Deci, o introducere rapidă pentru amnezic, a spus
Leo, pe un ton îndatoritor care l-a făcut pe Jason să-și
dea seama că asta nu-i va fi de niciun folos. Suntem

Respect elevi la Școala din Sălbăticie – Leo a imitat semnele de ghilimele – ceea ce înseamnă că suntem „copii cu probleme”. Familia ta sau instanța de judecată sau mai știu eu cine a hotărât că faci prea multe probleme, așa că ai fost trimis la această minunată închisoare – scuze, „școală cu internat” – din Armpit, Nevada, unde vei deprinde abilități neprețuite în natură, cum ar fi să alergi cincisprezece kilometri pe zi printre cactuși și să împletești pălării din margarete! Iar cireașa de pe tort sunt excursiile „educative” cu antrenorul Hedge, care menține disciplina cu o bătă de baseball. Ți-ai amintit acum?

— Nu.

Jason s-a uitat cu teamă la ceilalți copii: erau vreo douăzeci de băieți și vreo zece fete. Nu păreau criminali înrăiți, dar s-a întrebat ce făcuseră de fuseseră oare trimiși la o școală pentru delincvenți și s-a întrebat ce căuta printre ei.

Leo și-a dat ochii peste cap.

— Chiar nu te lași, nu-i așa? OK, deci, noi trei am început semestrul aici. Suntem foarte apropiați. Tu faci tot ce-ți spun și îmi dai desertul tău și faci toată treaba în locul meu...

— Leo! a izbucnit Piper.

— În regulă. Ignoră ultima parte. Dar *suntem* prieteni. Mă rog, Piper de câteva săptămâni e mai mult decât prietena ta...

— Leo, oprește-te!

Piper s-a înroșit. Jason și-a dat seama că și lui îi ardea fața. Ar fi trebuit să-și amintească dacă ieșea cu o tipă ca Piper.

— Are amnezie sau așa ceva, a spus Piper. Trebuie să spunem cuiva.

Leo a râs.

— Cui, antrenorului Hedge? Va încerca să-l vindece pe Jason pocnindu-l cu ceva în cap.

Antrenorul era în fața grupului, lătrând comenzi și fluierând pentru a păstra ordinea; dar din când în când se uita la Jason și se încrunta.

— Leo, Jason are nevoie de ajutor, a insistat Piper. S-a lovit la cap sau...

— Hei, Piper.

Un băiat s-a apropiat de ei în timp ce grupul se îndrepta spre muzeu. S-a înfipt între Jason și Piper și l-a îmbrâncit pe Leo, punându-l la pământ.

— Nu mai vorbi cu terminații ăștia. Ești partenera mea, nu mai ții minte?

Tipul avea părul negru, tuns în stilul lui Superman, era bronzat și avea dinții atât de albi, că ar fi trebuit însoțiți de o etichetă de avertizare: **NU PRIVIȚI DIRECT SPRE DINȚI. PERICOL DE ORBIRE DEFINITIVĂ.** Purta o bluză cu Dallas Cowboys, blugi și cizme de cowboy, și zâmbea de parcă ar fi fost darul lui Dumnezeu pentru delincvențele juvenile din întreaga lume. Jason l-a detestat instantaneu.

— Dispari, Dylan, a bombănit Piper. N-am cerut eu să lucrez cu tine.

— Hai, nu fi așa. Asta e ziua ta norocoasă!

Dylan a prins-o de braț și a târât-o în muzeu. Piper a aruncat o ultimă privire peste umăr, cerând ajutor.

Leo s-a ridicat și s-a șters de praf.

— Îl detest.

I-a oferit lui Jason brațul, de parcă ar fi fost o pereche. „Sunt Dylan. Sunt atât de *cool* că-mi doresc să mă întâlnesc cu mine însumi, dar nu-mi dau seama cum ar fi posibil asta! Ce-ar fi să ieși tu cu mine? Ești atât de norocoasă!”

— Leo, a spus Jason, te porți ciudat.

— Da, îmi spui asta des.

Leo a zâmbit.

— Dar dacă nu-ți amintești de mine, înseamnă că-ți pot spune încă o dată toate glumele. Haide!

Jason și-a dat seama că, dacă acesta era cel mai bun prieten al lui, avea o viață tare dată peste cap; dar l-a urmat pe Leo în muzeu.

*

S-au plimbat prin clădire, oprindu-se din când în când pentru comentariile pe care antrenorul Hedge le rostea la megafonul care de câteva ori l-a făcut să sune ca un lord Sith sau a scos vorbe fără nicio noimă, precum „Porcul face guiț”.

Leo scotea întruna piulițe, șuruburi și bețișoare de curățat pipa din buzunarele jachetei lui militare și le asambla de parcă ar fi trebuit să-și țină mâinile ocupate tot timpul.

Jason era prea distras ca să fie atent la exponate, dar se vorbea despre Marele Canion și tribul Hualapai, care deținea muzeul.

Câteva fete se tot uitau la Piper și la Dylan și chicoteau. Jason și-a dat seama că era grupul fetelor populare. Purtau blugi identici, bluze roz și erau machiate de parcă s-ar fi pregătit pentru petrecerea de Halloween.